

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. június 7.
(csütörtök)

Földvári Tibor

KÁLEB REMÉNYSÉGE

Alapige: Józs 14,6-15

Hozzámentek pedig Józsuéhoz Júdának fiai Gilgálba és monda néki a Kenizeus Káleb, Jefunné fia: Te tudod azt a dolgot, amelyet beszélt az Úr Mózesnek, az Isten emberének én felőlem és te felőled Kádes-Barneában. Negyven esztendő voltam én, amikor elküldött engem Mózes az Úrnak szolgája Kádes-Barneából, hogy kikémleljem a földet, és úgy hoztam néki hírt, amint az én szívemben volt. Atyámfiái pedig, akik feljöttek velem, elrémítették a népnek szívét, de én tökéletesen követtem az Urat, az én Istenemet. És megesküdött Mózes azon a napon, így szólva: Bizony a föld, amelyet megtapodott a te lábad, tiéd lesz örökségül, és a te fiaidé mind örökké, mivelhogy tökéletesen követted az Urat, az én Istenemet. Most pedig, ímé megtartott engem az Úr életben, amint szólott; most negyvenöt esztendeje, amióta szólott az Úr e dolgról Mózesnek, ami alatt Izráel a pusztában bolyongott; és most ímé, nyolcvanöt esztendő vagyok! Még ma is olyan erős vagyok, amilyen azon a napon voltam, amikor elküldött engem Mózes; amilyen akkor volt az én erőm, most is olyan az én erőm a harcoláshoz és járásra-kelésre. Most azért add nékem ezt a hegyet, amelyről szólott az Úr azon a napon; mert magad is hallottad azon a napon, hogy Anákok vannak ott, és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és kiűzöm őket, amint megmondotta az Úr. És megáld őt Józsué, és odaadta Hebront Kálebnek, a Jefunné fiának örökségül. Azért lőn Hebron a Kenizeus Kálebé, a Jefunné fiáé, örökségül mind e mai napig, amiért hogy tökéletesen követte az Urat, Izráelnek Istenét. A Hebron neve pedig annak előtte Kirjáth-Arba volt; aki a legnagyobb ember volt az Anákok között. A föld pedig megnyugodott a harctól.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk az Úr Jézus kereszten aratott győzelméért és imádunk, hogy azért ment a mennybe, azért jöhetett el a Szentlélek, mert az Úr Jézus feltámadott a harmadik napon és él és uralkodik. Köszönjük, hogy dicsőségesen a mennyben. Áldunk Urunk, hogy ezért nemcsak a kereszt és a feltámadás örömhíre lehet számunkra bátorító, hanem az a reménység is, amelyet az ő eljövele jelent számunkra. Szeretnénk Urunk megköszönni, hogy a hétköznapok is ünneppé válhatnak így. Köszönjük, hogy a te jelenlétedben most is nemcsak elcsendesedhetünk, hanem megpihenhetünk. Hálásak vagyunk, hogy a gyülekezet közösségében fizikailag is megnyugodhatunk, de mindenképp lelkileg. Arra kérünk Urunk, hogy most is

KÁLEB REMÉNYSÉGE

szólj hozzánk személyesen igéden keresztül. Köszönjük Urunk, hogy te készítettél isteni üzenetet. Nemcsak megérteni szeretnénk, hanem cselekedni is. Ezért könyörülj rajtunk és arra kérünk, hogy vidám szívvel, megnyugodva, tebenned hitben megerősödve mehessünk majd haza innen és élhessünk dicsőségemben, élhessünk mi is boldog emberekként.

Ámen.

Igehirdetés

A Józsué könyve 13. részétől kezdődően a könyv második fő részét kezdtük olvasni, amely az elfoglalt földterületek felosztásáról ír. Így a bibliai igeszak is része ennek, noha itt nem földosztásról olvasunk, hanem a Káleb nevű bibliai hős életéről. A földosztással kapcsolatban megtudtuk – ennek a résznek az első pár verséből is –, hogy mindenképpen Isten jelölte ki az egyes törzsek örökségi helyét. A Jordánon túl levő két és fél törzs Rúben, Gád és Manassé fél törzse öröksége a 13. részben van leírva, a 14. résztől pedig a kánaáni, az Ígéret földje, Jordánon inneni törzsi területek. Nagyon beszédes, hogy a leírást Júda törzsével, annak határaival kezdi és ennek része Káleb örökségének a kérdése is. Káleb ugyanis Júda törzséhez tartozott, csak hogy neki nem most kellett a földosztást Isten Lelkétől vezetve a sorsvetéssel eldönteni, hanem ez már régen eldőlt, amiről ő maga is beszél.

Káleb – kiderül a történetből – mindvégig bízott és most is bízunk abban az ígéretben, amit Istentől kapott, erre emlékezik és emlékezteti is Józsuét, illetve a népet. Az is látszik, hogy a földterületéhez kapcsolódó esetleges harcok nehézségeit, izgalmas részeit is annak biztos tudatában éli meg, hogy ha az Úr a múltban is hűséges volt, most is hűséges, bizonyára ilyen lesz a jövőben is. Káleb emlékezik az Úr hűségére, ígéretére, a jelenét is ez határozza meg és teljes reménységgel tekint emiatt a jövőjére is. A kijelentés mindenképpen bátorító, mert a szentíró ezt a történetrészletet beleteszi a Júda törzse földosztásról szóló leírása közé. Majd a 15. részben megtudható, hogy hol voltak a határok.

Az is fontos, hogy a legutolsó kifejezés így szólt, „a föld pedig megnyugodott a harctól”. Ugyanezt a kifejezést olvastuk a 11. részben, amikor arról ír, hogy Józsué vezetésével elfoglalták Kánaán földjének egy részét. Elfoglaltak mindent, a föld megnyugodott a harctól, Káleb elfoglalja az örökségét. Az egyik esetben a föld elfoglalása, a másik esetben a föld felosztása a történet.

Káleb egész élete ilyen szempontból azt is jelzi, hogy mi jellemzi Isten népét, mint közösséget. Hogyan hasonlít Káleb személyes élete a népe, hazája sorsához? Hogyan tekintszen Izrael népe, nemcsak a Júda törzse, hanem valamennyi törzs, amikor az lesz a kérdés, hogy a sorsolással nekik jutott örökséget elfoglalják? A harcok valójában még nem értek véget, mert nem a teljes Ígéret földjét foglalták el még akkor, és mivel Józsué már megöregedett, Isten azt mondta, osszák szét az örökséget és azután foglalják el. Nézzük meg hogyan bátorítja Káleb személyes példája Izrael népét is.

Mire emlékezik Káleb? Emlékezik az Úr ígéretére, arra, hogy az Úr hűséges az ígéretéhez. Ő a messiási ígéretet hordozó Júda törzs tagja. A neve mellett lévő Kenizeus szó arra utal, hogy talán nem izraeli származású volt eredetileg, lehet, hogy pogány ember volt és így Ruthhoz hasonlóan került Izrael népéhez. Rúth moábita származású volt, de Boáz feleségként Izrael népe tagja lett. Ez azért bátorító, mert lehet, hogy nem izraeli származású és mégis Isten a honfoglalás során ennyire hasz-

nálja őt. Személyét nagyon jól minősíti az a tény, hogy a Júda törzséből ő lett az a kiválasztott kém, akit Mózes Józsuéval és a másik tíz kémmel együtt elküldött az Ígéret földje kikémlelésére. Ez akkor volt, amikor már kb. 2 év telt el az egyiptomi szabadulás után és bemehettek volna az Ígéret földjére. Ő volt a Júda törzsének megbízott vezetője ebben az esetben. De csak Józsué és ő voltak azok, akik hűséggel bíztak az Úrban. Látták ők is, hogy milyen a Kánaán földje, de bíztak Istenben, ellentétben a tíz másik kémmel. Itt szeretném kiemelni azt a kifejezést, amit Káleb maga is mond, illetve amit Isten mondott, tökéletesen követte az Urat. Józsué is ilyen volt, de a másik tíz kém éppen ebben hibázott nagyon.

Mivel Káleb így élte meg a hitét, ezért Józsuéhoz hasonlóan ő is bemehetett az Ígéret földjére. Isten előre megmondta neki, hogy mi lesz az ő és utódainak az öröksége. Ő magától hallhattuk, hogy 45 év telt el az ígéret és a mostani helyzet között. Kálebbel kapcsolatban nem tudjuk, hogy hogyan élte meg a pusztai vándorlás illetve már a Kánaánba bevonuló nép hétköznapijait, de azt igen, hogy 45 év után is teljes mértékben emlékeznek az Úr ígéretére és itt már készülődik ennek az ígéretnek a beteljesülését átélni.

Ez alatt az idő alatt Kálebet a teljes hallgatás és várakozás jellemezte; az Úr tegye azt, amit akar, mert tudja, eljön annak az ideje, amikor az Úr beteljesíti az ígéretet. Azt is tudja, hogy akkor neki feladata lesz és ha eljön az a feladat, akkor azt örömmel teszi, mert tudja, hogy az Úr beteljesíti a szavát. Az ígéretet Istennek kell beteljesíteni, de a föld elfoglalása során Káleb tudja, hogy neki harcolnia kell. Ezért mondható, hogy Káleb 45 éven át tökéletesen követte az Urat, mert betöltötte az ő egész lényét az, amit Isten neki ígért. Lehet, hogy öregedett, itt már 85 éves. Abban az időben már nem több száz évet éltek az emberek, Mózes is 120 éves volt, amikor meghalt. Józsué majd 110 éves korában hal meg. Tehát már nem olyan rendkívüli egészségi állapotnak örvendtek, ugyanabban az élethelyzetben voltak, mint mi is. Lehet, hogy emberileg tovább éltek, de a helyzet ugyanaz. Káleb 85 évesen, amikor eljön az idő és érzi ezt és ennek a súlyát, Józsué elé áll és elmondja, hogy az Úr mit ígért neki, így most van az ideje az ígéret beteljesedésének. Káleb 45 éven át nem csüggedt, türelmetlenkedett, nem kételkedett az ígéretben, hanem teljes szívvel követte az Urat.

Eszembe jutott Ábrahám példája, akinek a gyermeke születésére, csak 25 évet kellett várnia, ami szintén hosszú idő, és ő az ígéretre várva nem tudta tökéletes szívvel követni az Urat. Sok baja volt amiatt, hogy a várakozás idejében késésnek érezte az Úr munkáját.

Megtudjuk Kálebtól – nagyon hangsúlyozza Józsuénak –, hogy Mózesen keresztül az Úr esküvel ígérte meg, hogy ez a föld az övé lesz. Erről ír a Zsidókhöz írt levél 6. része, az Úr két változhatatlan ténnyel akarja az övéiben megerősíteni az ő szava megbízhatóságát. Itt Ábrahámmal kapcsolatban mondja Izsák megáldozása után: „Miért is az Isten, kiválóbban megakarva mutatni az ígéret örökösének az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe, hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet”. Káleb is tudta, hogy életben marad, bemegy a földre és az övé lesz, amit az Úr neki ígért, mert Isten meg is esküdött. Káleb bizalmát az a mondat is erősítette, hogy az Úr megígérte neki, hogy amely földet a talpa érintett, amikor kikémlelte, az lesz az övé. A Józsué könyve első részében is azt olvassuk, hogy Isten megígéri Józsuénak, mielőtt még átkelnek a Jordánon, hogy amely földet majd a talpatok érint, Izrael népe, az a

KÁLEB REMÉNYSÉGE

föld a tietek lesz. De Káleb már jóval korábban, a pusztai vándorlás kezdeti időszakában megkapta ezt a bátorító ígéretet.

Káleb a pusztai vándorlás minden lépését és amikor már bementek a Kánaán földjére és az addigi harcokat átélte – ott is sokat kellett lépdelnie, sokszor harc közben, harci menetelésben –, de minden ilyen lépését meghatározta, hogy nemsokára eljön az a hely, eljön az az idő, amikor ő már ott lehet azon az örökségen, amit az Úr neki ígért.

Amikor a mi örökségünkről van szó, az örök hazáról, a mennyei örökségről, akkor nekünk is biztos a mennyei örökség. A talpunk még fizikailag nem érinthette, de az Úr Jézus már ott van a mennyei dicsőségben és helyet készít nekünk. Ő már érinti, ő már ott van és amikor eljön az Úr Jézus, akkor eljön az örök haza valósága, öröme és dicsősége. A földi életünk lelki értelemben lehet, hogy pusztai vándorlás, nekünk is lehetnek harcaink, hétköznapi pusztai körülményeink, lépdelünk az életünk útján, de ha tudjuk, hogy mit ígért Isten nekünk is, akkor ennek az ígéretnek a fényében lenne jó megélni minden hétköznapi helyzetünket.

Káleb számára nem a várakozás lehetett a kérdés, nem a beteljesedés ideje, hanem az, hogy amit az Úr megígért esküvel, azt valamikor be fogja teljesíteni. 45 év után megértette Káleb, hogy eljött ez az idő. Elkezdődött ugyanis a Kánaán földje elfoglalása és a földosztás. Kiderül, hogy Kálebnek meg kell kapnia azt a földet, amelyet talpa érintett. Mivel ő Júda törzséhez tartozott, ezért logikus, hogy Júda törzsének is ott kell megkapnia a törzse helyét, ahol a Káleb ígéretképpen kapott területe is van. Hiszen ő ennek a törzsnek a tagja és ehhez a törzshöz tartozó valamennyi család, nemzetség egy örökséget kap. Tehát Júda törzse letelepedését meghatározta, hogy Káleb hol érintette lábával az Ígéret földjét. Júda törzsének a helyén kellett majd az Úr városának, Jeruzsálemnek is lennie. Káleb egész élete és mindaz, amit ő mutat Isten ígéretére nézve, meghatározó a messiási ígéretekre nézve is.

A 10. versben kétszer is szerepel az íme szó: „és most ímé megtartott az Úr engem életben, amint szólott”; most 45 esztendeje, amióta az Úr szólott Mózesnek a dolgról, ami idő alatt Izrael a pusztában bolyongott, és most ímé 85 esztendő vagyok. Káleb a 45 év eltelte után is éppen olyan erőben van, mint akkor, olyan az ereje a harchoz és a járásra-keelésre. Az „és most” kétszer is szerepel a versben. Tehát, amikor az ígéretre emlékezik Káleb, és emlékezteti Józsuét is és azt mondja, hogy mivel ez az ígéret igaz, és már mióta bízunk benne, ennek az ígéretnek a fényében látja, hogy ki ő, milyen ő, hogyan érzi magát. Megtartotta az Úr életben.

Káleb személye önmagában is azt hirdeti, hogy amit az Úr ígér, azt beteljesíti. Logikus, hogyha az Úr meg akarja tartani a neki tett ígéretét, akkor meg kellett őt tartania életben a pusztai vándorlás hosszú évtizedei alatt, illetve a kánaáni harcok idején is. Abból a nemzedékből csak Józsué és Káleb voltak azok, akik bemehettek az Ígéret földjére, hiszen még Mózes sem mehetett be. Tehát önmagában igazolja Káleb életben maradása, hogy az Úr mennyire megtartja az ő szavát, ígéretét.

Amikor Pál apostol a római börtön foglya, már nagyon kívánczik az Úrhoz menni és a Filippi levelet írja, akkor fenn állt az a veszély, hogy esetleg kivégzik. Azt írta, hogy kívánczik elköltözni és az Úrhoz menni, mert ott jobb lenne neki, de ha az Úr akarata az, hogy köztük maradjon, akkor természetesen maradni akar velük. Pál élete is abból a szempontból értelmeződött, hogy az Úr hol akarja őt látni. Kálebet is elvihette volna az Úr, ha azt akarja, hiszen beteljesíthette volna az ígéretét úgy, hogy a szó lelki értelmében kapja meg Káleb az Ígéret földjét. Az ószövetségi hívó

népnek sem annyira a testi, fizikai föld volt a nagy ígéret, ők is abban a hitben éltek, hogy milyen az, amikor az Úr az örökkévalóság országát adja nekünk. De itt Istennek tetszett életben tartani Kálebet.

Gondoljunk Illés prófétára is, amikor egyáltalán nem az isteni ígéretre és az ő személyére tekintett. Amikor az Úr a Kármel hegyen Illésen keresztül hatalmas győzelmet arat a baál próféták fölött, Illés a helyén van. Utána Jézabel megfenyegeti és Illés annyira megrendül, mai kifejezéssel mondva mély depresszióba esik, akkor Illés élni sem akar, arra kéri az Urat, hogy inkább ölje meg őt. Nem tölti be Illést, az Úr prófétáját az Úrba vetett bizalom, az Úr jelenlétének a valósága. Illés szíve azért volt keserű, mert nem úgy cselekedett Isten, ahogyan ő azt elvárta tőle. Káleb 45 éven át várta azt, amit az Úr megígért, azt meg is cselekszi.

Kálebnek nem csak az élete, de az életkora is fontos, 85 esztendő. Amikor Isten Mózeset elhívta, akkor ő 80 éves volt és ezt követően még 40 éven át használta őt Isten. Tehát az Úrnak nem probléma az életkor, amikor az ő ígéretét be akarja teljesíteni az ő személyes életükben, vagy Isten népe számára. Káleb életkora nem Isten késlekedését igazolta, hanem Isten hűségét és hosszútűrését. Mert ennek a jele volt az, hogy meg kellett halnia Mózes és Káleb nemzedékének és amikor ez megtörtént, akkor jött el a honfoglalás ideje.

Káleb átérzi, hogy 85 évesen olyannak érősnek érzi magát, mintha 40 éves lenne. Számára így könnyű bízni Isten ígéretében, hogy majd harcolni kell és könnyű a hétköznapiakat megélni, amikor ezt mondja: „olyan az erőm a harcoláshoz és járásra-keelésre”. A Bibliából tudjuk, hogy az erő valójában nem a fizikai erőlet kérdése. Pál apostolnak azt mondta Isten, hogy te erőtelenségeden keresztül fog megvalósulni. Az Istentől kapott erő, az Isten hűsége és az ő ígéretet beteljesítő munkája nem az életkor függvénye, hanem annak, hogy Isten mit mondott, mi a terve, mikorra akarja beteljesíteni a szavát. Lehet, hogy 40 évesen érzi magát 85 éves erejével és úgy hiszi, hogy nincs semmi ereje, de ha az Úr akarja, fizikailag is ad erőt, vagy ad elég kegyelmet az erőtelenség hordozásához, és ahhoz, hogy Isten ereje dicsőségesen megmutatkozzon az életünkben.

A 2Kor 4-ben olvashatjuk ezt a bátorító kijelentést: „Azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról, napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra. Mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók”.

Káleb azért érezhette a láthatók tekintetében nagyon erősnek magát, mert lelkiileg a láthatatlanokra nézett. Hiába vagyok erős és fiatal, amint az ézsaiási prófécia mondja a 40. részben; „Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul és szárnyra kelnek, mint a sasok”. Tehát Káleb 85 évesen is fizikailag rendelkezhetett volna egy 45 éves férfi erejével, de ha nincs bizalma az Úrban, ha nincs reménysége, ha kételkedően földalta volna az ígéreteket, hogyha elcsüggedt volna, akkor a jelenben nem megy oda Józsuéhoz azzal, hogy eljött az idő, és most íme. Az ő életkorával is azt akarja kiemelni, hogy nézzétek Isten mekkora csodát tett, még sok feladatom van, ezért az Úr meg erősít, és hatalmasan akarja igazolni, hogy az ő ígéretét beteljesíti.

Káleb 85 évesen kapta meg az isteni ígéret beteljesítését, miután arra 45 évet várt. Ha valamelyikünknek van Istentől kapott személyes ígérete és úgy érzi, hogy nehéz rá várni egy hetet, egy hónapot, hát még éveket, vagy ha az életkorunkat néz-

KÁLEB REMÉNYSÉGE

zük és arra gondolunk, hogy az életkorom múlása nem erősíti az ígéret beteljesedésének lehetőségét, hanem gyengíti – ahogyan Ábrahám is gondolkodott Sárával együtt –, akkor az Úr hadd erősítsen Káleb példájával. De itt nemcsak Káleb példája a döntő, hanem az Úr személye. Káleb azért ilyen, mert tudja, hogy milyen az Úr és azt mondja, hogy én 85 évesen ilyen erős vagyok, íme.

Ha a mi külső emberünk megromol is, azt mutatja, hogy van amikor az Isten az ígéretét valamelyik hívő ember életében akkor teljesíti be, amikor lehet, hogy már mozdulni sem tud a betegágyon. Lehet, hogy átérzi, hogy valóban a teste napról, napra romlik és mégis átéli, hogy az Úr ígérete viszont annál inkább megvalósul, az Úr ereje látszik az életén. Ha a meghalás ideje jön el, akkor is az Úr ígérete a döntő, hiszen a meghalás, ahogy a Heidelbergi Káté is mondja, nekünk átlépés az Úrhoz – a 2Kor 4-ben erről van szó. A meghalás, ami úgy tűnik, hogy fizikailag megsemmisülök, még az is az isteni ígéretet teljesíti, hiszen ezután elkezdődik valami a mennyei örökhazából, ami ugyan még csak kezdet, mert dicsőséges akkor lesz, amikor eljön az Úr az Új ég és az Új föld dicsőségében.

Mindez Káleb 45 éven át tartó hitét jellemzi, amelyre emlékezik a mában, Józsuéval kapcsolatban ezt hangsúlyozza. A 12. versben szintén szerepel a „most pedig” kifejezés – Károli így fordítja: „most azért add nekem ezt a hegyet, amelyről az Úr szólt azon a napon”. Mivel az Úr ígérte, eljött az ígéret beteljesedésének ideje, Káleb él, nem is akárhogy, akkor szeretné azt tenni, amit neki tennie kell ahhoz, hogy az Úr beteljesítse az ígéretét. Tehát az Úr nem Káleb nélkül teljesíti be a szavát.

Nemcsak az ígéretre várva kell nekünk bízni az Úrban, hanem amikor eljön a beteljesedés ideje, akkor is ugyanolyan hűséggel és engedelmességgel kell megélni azt, amit az isteni ígéretet beteljesítő munkában meg kell élnünk. Mivel Józsué a vezető, ezért tőle kéri az engedélyt a beígért hegy birtoklására. Ebben az is benne van, ha Józsué ezt nem teljesíti, akkor tudnia kell, hogy az Úr ígéretével szemben cselekszik. Azt mondja Káleb: „Add nekem ezt a hegyet, amelyről az Úr szólt azon a napon, mert magad is hallottad azon a napon, hogy Anákok vannak ott, és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és kiűzöm őket, amint megmondotta az Úr.”

Amikor Józsuénak elmondja, hogy mit szeretne tenni, akkor két kifejezés is azt húzza alá, hogy az ígéret beteljesedése eléggé lehetetlennek tűnik; „tudod, magad is hallottad, Anákok vannak ott”. Ezek a méretben is hatalmas harcosok voltak azok, akik miatt annak idején a tíz kém azt mondta, hogy nem mennek be oda, mert elpusztulnak. Ezzel azt mondta ki, hogy a legerősebb ellenség azon a hegyen van, és az összes többi nép törzs, akik ellen harcolniuk kellett, eltörpül ezek mellett. Káleb szava egy kicsit olyan, mintha azt mondaná, hogy az Úr teljesítse be azt az ígéretét, amit a legnehezebb beteljesíteni, szinte lehetetlen. Az elődeik megijedtek tőlük, Káleb nem fél tőlük, sőt talán nem véletlen, hogy az Úr megtartotta az erejét, hogy harcolhasson ezért.

Mi milyen ellenséget kérnénk az Úrtól, aki ellen harcolnunk kell az Úr miatt? Könnyűt, vagy inkább keményet? Jó, hogy nem nekünk kell ezt eldöntenünk. Az ige azt mondja, hogy Káleb tudta, hogy a legnehezebb feladatot kapja az Úrtól, ha hisz abban, hogy beteljesíti az ígéretét és várta és elé ment.

A legutolsó ellenség számunkra – Kálebék számára is – a halál. Ezzel minden hívő ember szembesül, ha az Úr Jézus el nem jön a földi életében. Csakhogy az ellenség ennek a fényében legyőzött ellenség, az Isten ígéretének fényében. Kálebnek kellett még harcolnia, de tudta, hogy ez már csak részletkérdés, hiszen a győzelem biz-

tos. Nekünk még bátorítóbb, mert számunkra az Úr Jézus győzelme mindennek az alapja. Káleb számára az Úr ígérete, mindaz, amit tett az ő életében, amikor még nem jött el a Messiás, csak ígéretében volt jelen, de nekünk már beteljesedett valóságként.

Káleb engedelmségével Isten népét is bátorítja. Azt olvassuk róla, hogy mivel a helyén volt és vállalta azt a harcot, ezért Hebront és azt a vidéket nem másoknak kellett elfoglalni, hanem ő átvállalta a legkeményebb ellenséggel való harcot. Az ő élete azt mutatta, hogy ha a többiek is harcolnak majd a saját földjükért, mert még sok harc volt előttük, Káleb példája előttük lehetett; érdemes az Úrban bízva harcolni.

Ezt az Úr megígérte – 13. rész elején mondja el Józsuénak, hogy mivel te megöregedtél, nem tudsz már harcolni, én harcolok majd magam, amikor harcolnia kell a népnek én adom a győzelmet. Káleb ebben lett példa, hogy ő harcolt, hadakozott, a családdal együtt, igazolva, hogy ilyen az, amikor az Úr harcol. Káleb tudta, hogy nem ő győzi le az ellenséget, hanem az Úr. Ezért fontos ez a kifejezés: „hátha velem lesz az Úr, és kiűzöm őket”. Minden adott, amit az Isten már korábban mondott és eljött az idő a beteljesedésre és neki harcolnia kell és a helyén lenni, az Úrban bízva. De mégis azt mondja, hogy a harc kimenetele azon múlik, hogy mit akar az Úr; hát-ha velem lesz az Úr. Ebben a mondatban az az alázatos hitvallás van benne, hogy ha az Úr nem akarja, akkor nem űzi ki az ellenséget, akkor más fogja beteljesíteni az ígéretet. Mert az ígéret megáll, de ahhoz, hogy ő a helyén legyen, ahhoz kell az is, hogy vele legyen az Úr.

Gondoljunk arra, amikor Ábrahámnak Isten parancsba adja, hogy meg kell áldoznia a fiát. Az az isteni ígéret elleni cselekedet lett volna, de Ábrahám mégis engedelmes, mert tudta, hogy neki az Úrnak kell engednie.

A „hátha velem lesz az Úr” gondolatban az a hangsúlyos, hogy már nem is az ígéret beteljesítése a fontos neki, hanem az, hogy az Úr azt tegye, amit ő akar és úgy tegye, ahogyan ő akarja. Ha vele van az Úr, akkor győzelmet él át. Ábrahám is megtette, amit Isten kért tőle és Isten mégis megoldást adott neki. És Ábrahám úgy gondolkodott, ha meghal a fia, akkor majd fel fog támadni, mert az Úr feltámasztja.

Amikor Pál apostol azért imádkozott, hogy az Úr vegye el tőle a tövist, ő is tudta, hogy hátha vele lesz az Úr és úgy volt vele az Úr, hogy közben folyamatosan erőtlen volt és gyenge. Amikor Pál vezetést kért Istentől, akkor ő úgy tudta és úgy érezte, hogy Ázsia felé kell mennie, de Isten megállította és azt mondta, hogy Macedónia felé kell mennie. Az Úr beteljesítette az ígéretét Pál életében is, Káleb életében is.

A „hátha velem lesz az Úr” azt jelenti, hogy a mi személyes életünkben teljesebb az ígéret, akkor is legyünk a helyünkön és akkor is az Úrban bízva tegyünk bármit is, mert az Úr nagyobb az ő ígéreténél is.

A „megáldá őt Józsué” azt jelenti, hogy Józsué Isten jelenlétét ígéri. Isten jelenléte, az ő áldása azt jelenti, hogy nemcsak a szükségeset adja, hanem bőségesen ad. Benne van a győzelem ígérete, de benne van az is, hogyha mégsem arat győzelmet Káleb, akkor a veszteségből fog az Úr számára valami hatalmasabbat kihozni. Mert Isten ígéretet beteljesítő munkája mindig rajta múlik és nem az övéin. De Káleb kész a harcra és ahogy olvassuk: „Azért lőn Hebron a Kenizeus Kálebé, a Jefunné fiáé, örökségül mind e mai napig, amiért hogy tökéletesen követte az Urat, Izraelnek Istenét.”, „a föld pedig megnyugodott a harctól.” Tehát Káleb tökéletesen követte az Urat, mentek harcolni és győztek.

Hebront Józsué foglalta el, több területtel együtt. Józsué van megnevezve, mivel ő a lelki vezető, de ebből a történetből megtudjuk, hogy Hebron városát Káleb

KÁLEB REMÉNYSÉGE

foglalta el. Ez a város menedékvárosa is lett Izraelnek, az a város, ahol a bűnös menedéket találhat. Hebron Kálebé lett, mert a helyén volt és az Úr beteljesítette az ígérését, a föld megnyugodott a harctól. Az Úrnak hatalmas ajándéka, hogy nem kell harcolni sem.

A lelki üzenetben ez azért fontos, hogy lehet, hogy nekünk is lesznek még harcaink, de az a remény biztos, amit az Úr megígért, hogy oda be fog vinni és lehet, hogy harcolnom kell és csatákat vívnom, de ha bízom az Úrban, tudom, hogy az Úr mire képes még az én erőtlenségem ellenére is, akkor tudom, hogy győzelmeket adhat. Az a fontos, hogy merjek benne bízni. Ebben erősít meg Káleb példája.

Amikor az Úr Jézus is megharcolta mindezt, a Gecsemáné kertben is, Jézus elérte és beteljesítette az ígéretek, mert ő is az Atyára bízott mindent, bízott mindabban amit az Atya megígért és azt végbe is vitte. Ezért sokkal inkább előttünk lehet az Úr Jézus példája is. Az Úr Jézus személye azért hatalmas, mert ő megváltó és szabadító. Káleb egész élete is azért alakult úgy, ahogy, hogy majd eljöhessen az Úr Jézus a maga idejében.

Segítsen az Úr emlékeznünk a maga ígéreteire, ne fájdalmat, hanem bátorságot és erőt hozzon a szívünkbe és emlékezzünk arra is, hogy mit tett már az Úr, mit készül tenni és az ígérete fényében merjünk cselekedni és merjünk remélni.

Imádkozzunk!

Urunk, amikor a Józsué könyvét olvassuk, olyan sok harc, népiirtás és szörnyűségesnek tűnő bibliai kijelentések vannak benne, de köszönjük, hogy mégis mindez a te isteni szabadításodat, hatalmadat, ígérést beteljesítő voltodat igazolja. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy te ma is ugyanaz az Úr vagy, köszönjük, hogy számunkra az Úr Jézus már nem ígér, hanem élő személy Szentlelked és igéd által. Ugyanakkor köszönjük mi is az előttünk levő ígéretek. Arra kérünk Urunk, hogy bennünk is elsősorban az örök boldogság, az örök haza reménysége lehessen az elsődleges. Áldunk, hogy erre a földi életünkre nézve is annyi mindent akartál és akarsz ígérni, köszönjük, hogy beteljesít. Szabadíts meg minden csüggedéstől, kételkedéstől, türelmetlenségtől, Urunk szeretnénk bízni benned. Add Urunk, hogy Káleb életpéldája hadd legyen bátorító mindannyiunknak, akkor is, ha fiatalok vagyunk, vagy ha talán idősek. Köszönjük Urunk, hogy csakugyan nem az életkorunktól függ a neked való engedelmisségünk, és győzelmünk. Szeretnénk megköszönni, hogy annyi lelki testvérünk életében láthattuk, hogy még a meghalásukban is megdicsőítetted magadat. Áldunk Urunk, hogy az utolsó ellenség sem győzhet le bennünket.

Köszönünk Urunk minden beteljesedett ígérést, amikor szeretteinkért imádkoztunk és vártuk a megtérésüket. Köszönjük, amikor adtál mellénk társat, adtál gyermekeket, vagy a gyermektelenségben adtad a békességet és az értelmet, a szolgálatot. Köszönjük Urunk azt is, amikor láthattuk a népünk életében beteljesített ígéreteidet. Köszönjük, amikor olyan vezetőket ismerhetünk most is, akik igyekeznek téged követni. Bocsásd meg, amikor nem ezt teszik, de mi azért imádkozunk, hogy a világi vezetők is féljenek téged. Tartsd őket valóban alázatban. Kérünk arra is Urunk, hogy könyörülj meg a népünkön, hogy hozzád térjen, ne csak földi módon akarjon jól élni, hanem merjenek hitből élni.

Jézusért kérjük!

Ámen.